

(Kort bemærkning).

Henning Philipsen (SF):

Jeg skal ganske kort sige, at hr. Tanges sidste indlæg skal ses i den belysning, at hr. Tange jo var den, som både anbefalede og opfordrede til, at fiskerne, dengang man havde strejken, belejrede Hanstholm havn og her sørgede for eller i hvert fald var medvirkende til, at andre ikke fik adgang hertil. Jeg synes, det skal ses, om ikke i bengalsk belysning, så dog i hvert fald aldeles ikke i fremskridts-, men måske i hr. Tanges belysning.

(Kort bemærkning).

Kurt Hansen (VS):

Det er også hr. Tanges sidste indlæg, der kalder mig herop. I forbindelse med de bemærkninger, der faldt omkring Bækkelund, blev det sagt, at 200 bønder viste, hvad bønderne egentlig ville med frihedsiderne, nemlig beskytte dem og værne dem, men hvad var sagen? Sagen var, at der var 200 fremskridtsfolk og andre reaktionære fra omegnen, der var i gang med at mobilisere, når arbejderne kæmpede for nogenlunde rimelige løn- og arbejdsforhold, imod skruebrækkeriet og underbetalingen, imod nedlæggelsen af en anden papirfabrik i København. Det var en støtte fra bønderne eller fra de såkaldte fremskridtsfolk, der var derovre, til nedlæggelsen af virksomheder, til den underbetaling, der rent faktisk var indholdet i den såkaldte moddemonstration, der fandt sted ved Bækkelund, og ikke nogen som helst andet.

(Kort bemærkning).

Tange (FP):

Med hensyn til fiskeriblokaden vil jeg kun sige til hr. Henning Philipsen, at jeg ikke har opfordret fiskerne til at foretage ulovlige blokader i havnene. Det eneste, jeg gjorde gældende under fiskeridebatten, var, at de cirkulærer eller bekendtgørelser, der blev udstedt af fiskeriministeren, ikke havde den fornødne hjemmel, og jeg synes nok, man kan sige, at sagens senere udvikling har vist, at jeg havde ret dér.

Formanden:

Jeg mener også, at vi efterhånden er kommet lovlig langt fra det forslag, vi behandler.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes med 94 stemmer mod 54; 4 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændring af forretningsorden for folketinget.

(Andre selvst. forslag nr. LXXIV. Fremsat 13/5 76. Første behandling 20/5 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 130 stemmer mod 28.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Lovforslag nr. 256. Fremsat 19/5 76. Første behandling 25/5 76. Betænkning 25/5 76).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Dohrmann (FP):

I fremskridtspartiet har vi i nogen tid været bekymret over, hvor let det er både for den ene og den anden at opnå dansk indfødsret. For at tilkendegive, at vi ikke mere vil medvirke til noget sådant, har vi ved denne lejlighed stillet et ændringsforslag som et eksempel på, hvem vi ikke mener bør opnå dansk indfødsret uden at opfylde de normale betingelser.

Inden jeg går videre, vil jeg gerne understrege, at vi ikke har noget imod vedkommende person, men sagen er, at vedkom-

[Dohrmann.]

mende udlænding er ansat i Danmark. Der er ingen, som drømmer om at sende ham ud af landet, og der er heller ingen, der drømmer om at afskære vedkommende fra at fortsætte sit nuværende arbejde, vel at mærke som overenskomstansat. Grunden er alene, at vedkommende ønsker at blive tjenestemandsansat. Det finder vi er ganske horribelt. Et flertal i folketinget mener åbenbart det modsatte, men man ønsker altså at hjælpe de lavtlønnede og de arbejdsløse ved at ansætte højtlønnede tjenestemænd. Det er deprimerende, og det skal ingen hemmelighed være, at vi for fremtiden vil indtage en meget kritisk holdning over for de ansøgere om indfødsret, som ikke opfylder de foreskrevne regler.

Der vil fra vor side ingen ændringer ske med hensyn til politiske flygtninge, som er forfulgt i deres hjemland af politiske grunde. Det er kort og godt en principsag, vi har taget frem. Ønsker man at favorisere de bedrøvede yderligere, skal man stemme nej til vores ændringsforslag. Men én ting skal man bare være klar over, og det er, at hvis det havde været en ganske almindelig arbejder, som havde være beskæftiget på f. eks. et jernstøberi, var han ikke blevet indstillet til at få dansk indfødsret på nuværende tidspunkt.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg tror nærmest, man kan sige, at det på mange måder er en historisk dag i dag. Det er specielt historisk, når vi behandler indfødsretsloven, som normalt ikke har givet anledning til bemærkninger, idet man foretager et meget gennemgribende udvalgsarbejde. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til indfødsretsudvalget og også indimellem fremskridtspartiets medlemmer for et godt arbejde omkring dette, hvor i år 20 pct. flere end tidligere har søgt om dansk indfødsret. Jeg deler ikke hr. Dohrmanns bekymring, jeg ved ikke, hvorfor han har den, men jeg glæder mig over, at der er andre, der mener, at dette samfund er indrettet på en sådan måde, at man ønsker at være statsborger i vores land; det er vi kun glade for.

Til hr. Dohrmann skal jeg oplyse, at der, for så vidt angår den sag, som han omtalte, aldeles ikke er tale om, at man, fordi den

pågældende ønskes ansat som tjenestemand, og som hr. Dohrmann siger, i en mere eller mindre ligegyldig stilling, behandler den pågældende bedre, end hvis det drejede som en ganske almindelig ansøger om dansk indfødsret, også en ikke-faglært, også en håndværker. Det er slet ikke det, der er synspunktet, når det foreslås, at der tillægges den pågældende dansk indfødsret, uanset at han ikke ganske opfylder de reelle krav om, at han som finsk statsborger skal have haft uafbrudt ophold her i landet i 3 år. Han har nemlig været her uafbrudt i knap 1½ år, men derudover har han yderligere været her i 3 år, altså 4½ år. Nej, her er der tale om, at den danske stat, det danske samfund har en selvstændig interesse i at kunne knytte en dygtig videnskabsmand til Danmarks ingeniørakademi for at han i kraft af sine særlige kvalifikationer kan medvirke til, at undervisningen på dette vigtige led i ingeniøruddannelsen her i landet kan blive holdt på så højt et stade som overhovedet muligt.

Synspunktet er altså det omvendte af det, hr. Dohrmann siger til, nemlig at det er det danske samfund, der opnår en fordel ved gennem en tjenestemandsansættelse, om jeg så må sige at binde den pågældende til Danmarks ingeniørakademi. Denne fordel kan imidlertid ikke opnås i det foreliggende tilfælde, medmindre man giver ansøgeren dansk indfødsret nu, fordi det i den danske grundlovs § 27 er bestemt, at ingen kan ansættes som tjenestemand uden at have indfødsret. Når jeg samtidig har understreget, at denne finske statsborger har været i landet i 4½ år, at hans undervisning foregår på dansk, og at han i alle henseender opfylder de betingelser, der faktisk bør stilles, undrer det mig, at hr. Dohrmann trækker en sådan sag frem.

Jeg vil gerne endnu en gang sige tak for den indstilling, som flertallet i udvalget er kommet med, og jeg vil sige, at jeg beklager, man på denne måde mistænkeliggør forsøget på at naturalisere dem, der ønsker at være med blandt os.

Dohrmann (FP):

Jeg må først ministerens bemærkninger således, at ministeren mener, at det, vi har brug for i dag for at få rettet vores situation op, er højtuddannede folk, som kan undervise på universiteter og lignende steder.

[Dohrmann.]

Hvis det havde drejet sig om en ganske almindelig arbejder, som kunne være gået ind i produktionen og have produceret noget til eksport, var han ikke blevet indstillet til indfødsret.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg afstår fuldstændig fra at dokumentere sagen over for hr. Dohrmann, for det er simpelt hen umuligt. Men må jeg gøre hr. Dohrmann opmærksom på, at da vi havde spørgsmålet om indfødsret til behandling her i folketinget ved indfødsretslovens 200 års jubilæum, fik en spansk specialarbejder indfødsret på trods af, at han ikke opfyldte de betingelser, der normalt stilles.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget
forkastedes med 129 stemmer mod 23.

§§ 1-2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
Anden behandling af forslag til færdselslov. (Lovforslag nr. 17. Fremsat 9/10 75. Første behandling 23/10 75. Betænkning 25/5 76).

Der var stillet 117 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af *Wilhelm (VS)*, *Steen Folke (VS)*, *Kurt Hansen (VS)* og *Litten Hansen (VS)*:

Underændringsforslag
til ændringsforslag nr. 53.

I den ved ændringsforslag nr. 53 foreslå-

ede affattelse af § 41, stk. 1, ændres „60 km i timen“ til: „50 km i timen“.

B e m æ r k n i n g e r.

Ved ændringsforslaget fastsættes den normale hastighedsgrænse i tættere bebygget område til 50 km i timen.

Dette er på linje med den tilsvarende hastighedsgrænse i samtlige vore nabolande, Norge, Sverige, Vesttyskland og England.

Mens hastighedsgrænser på landeveje især tjener til beskyttelse af bilisterne selv, er hastighedsgrænser — herunder skærpede hastighedsgrænser — i byer og bymæssig bebyggelse især motiveret i beskyttelsen af de svage i trafikken, hvilket først og fremmest vil sige børn og gamle. Langt det største antal trafikdødsfald blandt børn og gamle sker i byer og bymæssig bebyggelse. Det vil i væsentlig grad forøge sikkerheden og kun i ganske uvæsentlig grad sinke trafikken at nedsætte hastighedsgrænserne i disse områder.

Forslagsstillerne mener, at der er stærke argumenter for en hastighedsgrænse ved 40 km i timen, som man har i USA, men da ingen af de øvrige partier i betænkningen fra retsudvalget har vist tilbøjelighed til at nedsætte grænsen fra de nuværende 60 km i timen, må en 40 km-grænse nok anses for urealistisk på nuværende tidspunkt. Vi har derfor stillet forslag om en 50 km-grænse, som allerede findes i vore nabolande, og som det er så meget sværere at afvise som et demonstrationsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Formanden:

Taletiden er for ordførere i første omgang 20 minutter og i anden omgang 10 minutter.

Otto Mørch (S):

Vi står i dag over for at skulle lægge næstsidste hånd på det vel mest omfattende lovforslag bortset fra finansloven, som tinget har behandlet i denne samling. Den nye færdselslov er tillige en af de vigtigste reformlove, som er lagt på folketingets bord, en lov, som næsten hele befolkningen daglig kommer i berøring med. Derfor er det særlig